

bratca. Veliko veselja je imel nad tvojim pismom. Zatorej pa tudi tebi pošlje dar; le poglej, to lepo, zlato knjigo!"

Rozko od veselja zopet oblijejo solzice, ki so pa ves smeh njenih součenk poplavile. Prijazno se jej nasmejejo in čestitajo k lepemu darilu.

Bogato obdarovane deklice hité zdaj veselo domóv, a najveselejša je bila — Rozka. Brž, ko domóv pride, hotela je razveseliti Stanka, a soba je bila prazna. Hitela je v drugo sobo in tam je našla bratca v materinem naročji — zdravega. Oj veselje! — nove hlače in piščalka! Vrh tega še preljubo zdravje! Stanko nij mogel zvečer v posteljo, predno nij še jedenkrat zapiskal in potlej še jedenkrat — jedenkrat tudi Rozka — in jedenkrat še celó — presrečna mati. — O da bi zmirom piskala ta piščalka in pela — bratovsko ljubezen!

D. Majarón.

Kje je blagi, rajski čas!

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko bil sem majhen déček jaz,
Po domovini sem hodéval,
Vesele pésence prepéval?
Ko še v nedólužnosti sem bil,
Metúljce písane lovil;
Ko támkej v ribniku pri gôri
Še čakal ribic sem ob zôri?

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko smo roditelja in jaz
Na véčer šétat se hodili,
Dovóljni vsi se veselili?
Ko moja draga mámica
Nebeske zvezde kázala,
In drazega Bogá moliti
Učil me oča je čestiti?

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko še s prijátelji sem jaz
V učilnico vesel zahájal,
Koristnih ukov se navájal?
Nikjer jih nij, nikjer jih nij
Nedolžnega detinstva dnij!
Zamán po njih sedáj vzdihújem
Mladénic žalosten na tujem.

Janko Leban-Libijanski.

O t r ô k u.

Spávaj, sládkí otročíček!
Angelj božji brani te;
Srce máternje pri tebi
Čuje in radúje se.

Blágor tebi, ki zakrita
Še ti je bridkóst svetá;
V rádosti žaré ti lica,
Srce žalosti ne zná.

A nedolžna doba mine,
Čas veselja in mirú;
Skôraj svét odprt ti bode,
Poln pregrešnega sladú.

Spávaj v miru, sladko déte!
Roka božja krije te;
Angeljček nad tóboj čuje,
In radúje mati se.

Savo Zorán.